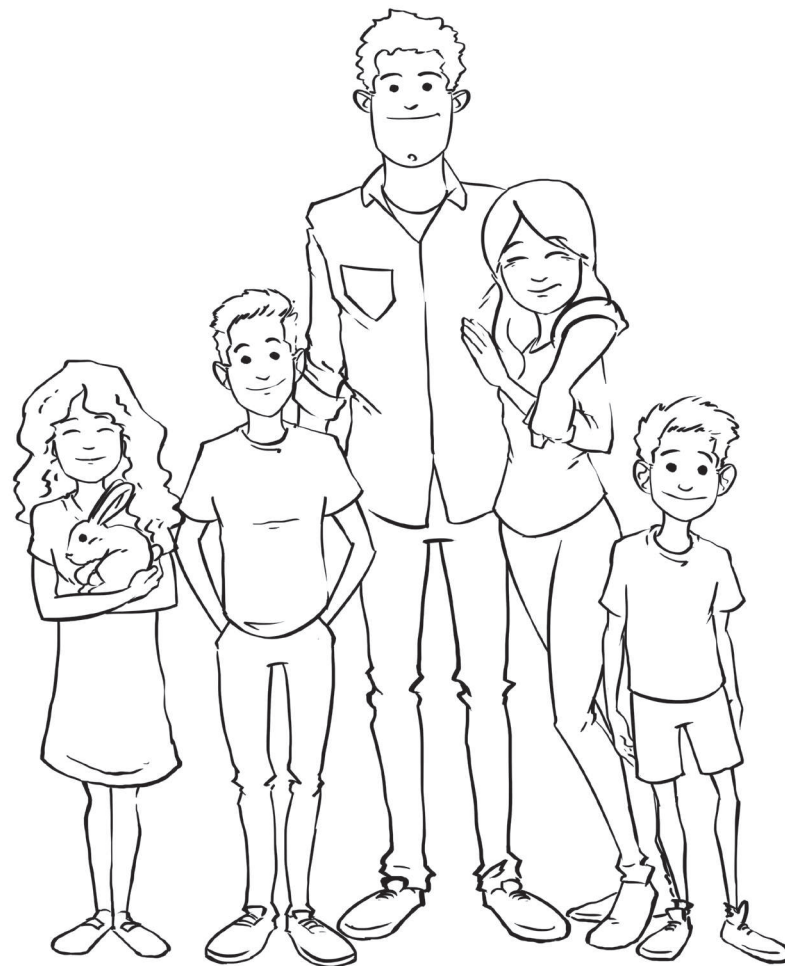

HONZÍK A MAHULE

Ve vesnici Čenětice, která je blízko velkého města Prahy, žije jedna zvláštní rodinka. Táta Ondřej, máma Rou ze starého kouzelného rodu lesních víl a jejich tři děti: Ben, Zuzanka a nejmladší Honzík. Každý z nich má zvláštní, kouzelnou moc.

Dnes vám povím příběh o tom nejmladším. Jmenuje se Jan a všichni mu říkají Honzík.

Honzík miluje vodu. Plave jako štika a rozumí řeči obyvatel vodní říše.

Vybarvi obrázek.

Za Čeněticemi protéká potok Botič, který vede až do krásného parku v Průhonicích. Tento park má Honza obzvlášť rád a zná náramný způsob, jak se tam dostat. V potoce totiž žijí jeho kamarádi, velká rodina mihulí potočních. Jeho nejlepší kamarádka je mihule Mahule. Když Honzík přijde k potoku, zazpívá písničku a Mahule je v cukru letu u něj.

„Ke mně, Mahule, pluj,
vodu v potoku vzduj,
do parku teď mne odvez
tak jako včera i dnes!“

Honzík totiž umí mihulí řeč. Zpívá lidsky, ale než slova dojdou do vody, změní se na:

„Blublublu bublinka,
šplouch, plác, kapička,
kap, kap, kap, vlnka,
voda o břeh brnká.“

A tomu Mahule rozumí. Ví, že její oblíbený, roztomilý Honzík stojí na břehu a těší se na ni.

Vynoří se z bahna, rozčeří vodu a objeví se u hladiny. Mahule je dlouhá a neobvykle silná. Z kruhovitých úst vypouští veliké bubliny, aby Honzu rozesmála. Chlapec jí ze břehu skočí na záda. Jakmile se ocitne ve vodě, je lehký jako pírkó. Mahule se velkou rychlostí řítí potokem a Honzík stojí na jejích zádech, což zdálky vypadá, jako by jel na surfu. Jsou spojeni přes chlapcovy nohy a Mahulina záda. Když Honza na něco myslí, Mahule to ví. A obráceně to funguje stejně.

Mají ty společné chvíle rádi. Uhání spolu potokem až do zámeckého parku v Průhonicích. Tam připlují až do rybníka, kde má Honza mnoho dalších kamarádů. Ve vodě rybičky, na vodě kachničky. Od jara do zimy zakouší všelijaké radovánky se všemi, kdo v parku žijí. Ve vodě i na suchu.

SKŘÍTKOVÉ PRŮHONICKÉHO PARKU

Průhonický park je velmi starý, dlouho se v něm nic neměnilo. Mnoho stromů zde roste už věky a jsou zde i místa, do kterých člověk po staletí nezasahoval. Proto zde žijí různé velice zvláštní bytosti. Tam, kde je příroda neporušená, vyskytují se víly a skřítkové.

Tak například malí peckánci. To jsou malínci chlapíci, co se líhnou z pecek, když je příznivé období. Pecka se zvětší, nafoukne, začne se hýbat, pak poskakovat a nakonec praskne a vykulí se z ní peckánek. Celý svůj život trochu připomíná pecku a taky se moc nehýbe, většinou nikam daleko nechodí. Žije si pod svým rodným stromem, živí se kořínky rostlin a napájí se rosou. Peckánek si rád hoví v zemi, v malém dolíčku. Vydrží se dlouhé dny jen tak povalovat. Malé peckové ručičky si složí na buclaté břicho a prostě sní. Kouskem tělčka zanořený v měkké půdě, trochu sluníčka a rosy a je velmi spokojený. Musí však dávat pozor na lidi, aby ho nerozšlápli, protože uvnitř je měkký. Slyší-li tedy povyk, co dělají lidé (a děti většinou křičí i jen tak z radosti), schová ruce a nohy a zavrtá se trochu víc do země, předstíraje úplně obyčejnou pecku.

Pak jsou tu slunušky, malinkaté okřídlené panunky, které žijí na louce a mají rády rosu. Vyrůstají ze semen slunečnic, ale pouze tehdy, je-li dlouhé a slunečné léto. Někdy to trvá i několik let, než se narodí pár slunušek. Potřebují totiž, aby je nějaký pták vyzobl ze slunečnice a přenesl na přírodní louku plnou květin. Pouze tam se pak mohou narodit, v čistém prostředí, které je plné vůní a jemných hlásků ševelících kytíček.

Mají miniaturní tělíčko, tenounké nožky, místo ruček malá, průhledná křídélka a na slunci se třpytí do zlatova. Létají mezi květy a nasávají dlouhými hubičkami nektar a rosu. Jsou velmi vzácné. Většina z nich žije jen jedno léto. Někdy, když najdou včas úkryt ve stromě, než udeří první mrazíky, stihnou se zavinout do pavučinek babího léta tak, aby byly neviditelné a nesezobl je nějaký drozd, a tak mohou přežít do dalšího jara.

Tento rok se slunušek narodilo opravdu nepočítaně.

A kdo že to ještě žije v Průhonickém parku? Listíci. Průhonický park hostí vzácné listíky dubové. Listík také prochází vývojem. Nejprve si list nashromáždí dostatek tekutin v žilkách, pak se odpoutá od větve stromu a spadne na zem. Musí dát pozor, aby uschnul jen po okrajích a aby mu v žilkách ještě deset dnů proudila vláha. Jen tak se zrodí listík.

Stává se to často na konci teplého a deštivého listopadu. Nejvíce jich Honzík našel kolem břehů potoka Botič. Jsou žlutohnědí, zřídka červení. Když poskakují, tak šustí. Jsou také velice křehcí. Mají jednu nohu zakončenou malým spirálovitým vrtáčkem, jímž se dokážou zavrtat do země nebo vyvrtat díрку. Jsou velmi čiperní a pracovití. Pomáhají rozložit

